

skulde have haft næsten en Krone mere; den paagældende havde da ogsaa af Aalborg Kommune modtaget 25 Kr. maanedlig som Socialhjælp for at kunne afholde Omkostningerne ved sin Livsførelse. Ministeren kunde derfor ikke tro, at man ved den omhandlede Konflikt helt saa bort fra Lønforholdene. — Statsministeren betegnede Konflikten som efter Omstændighederne lille og tilsyneladende ogsaa lidet betydende; her var ikke Tale om truede Samfundsinteresser, og Ministeren saa derfor ikke Mulighed for Foretagelse af et Indgreb. Han følte sig heller ikke beføjet til at dømme i en Konflikt, til hvis Enkeltheder han kun kunde have forholdsvis overfladisk Kendskab; Oplysninger om Lønvilkaarene paa andre Arbejdspladser og de af Landøkonomisk Driftsbureau foretagne Beregninger syntes i øvrigt paa deres Maade at dømme i Sagen. Derimod vilde Statsministeren finde det særdeles ønskeligt, om denne Strid som alle andre Stridigheder kunde komme ud af Verden, og Ministeren havde paa Forespørgsel modtaget bestemt Erklæring fra Fagforeningen om, at man med største Beredvillighed fremdeles vilde medvirke til at tilvejebringe en Ordning.

Ordføreren for Forespørgerne fastholdt, at Sagen alene drejede sig om det Principspørgsmaal, at Winther skulde forpligte sig til at anerkende Fagforeningens Ret til at forhandle paa hans Arbejders Vegne vedrørende Overenskomst. Fagforeningens Aktion var — hvad der ogsaa fremgik af »Nordjyllands Social-Demokrat« — ikke rejst som et Lønspørgsmaal; Winther havde til enhver Tid fuldt ud givet de paa Egnen gældende Lønninger og betalt, hvad Arbejdsanvisningskontoret i Aalborg havde forlangt; medens adskillige Landmænd i Højsæsonen døjede med at faa Arbejdskraft nok, havde Winther da ogsaa kunnet faa alle de Arbejdere, han havde Brug for, hvad der beviste, at Arbejdsforholdene paa Gaarden var de allerbedste. Mellemværendet mellem Forvalteren og en Karl, som han havde slaaet i Overilelse, var for længst afgjort for Retten ved Forlig. — Taleren vilde i øvrigt hævde, at Landbruget betaler en relativt høj Løn, naar Hensyn tages til Betalingsevnen; og at Viljen til at give rimelige Lønninger var til Stede i Landbruget, viste Statistikken, idet Lønningerne var steget, samtidig med at Betalingsevnen var faldet. Naar Landbruget vægrede sig ved at gaa ind paa kollektive Overenskomster som den her omhandlede, var Grunden ikke mindst den, at Landbruget ikke som Industrien var i Stand til at værgе sig mod ublu Krav, idet det ikke kunde erklære Lockout. Hvis Landbruget kom ind i kollektive Overenskomster, vilde det derfor være fuldkommen prisgivet Fagforeningernes Forgødtbefindende. Som Følge heraf satte Landbruget sig til Modværge, og man syntes